

THRILLER

SPAANS NOEL HYND VUUR

MOZAÏEK

*Voor Patrick en Kathleen Hildreth
en
Emily, Sarah, en Molly*

THRILLER

SPAANS
NOEL HYND
VUUR

Vertaald door Daniëlle Langerak

Mozaïek, Zoetermeer

Ontwerp omslag Bas Mazur
Vertaling Daniëlle Langerak

Oorspronkelijk verschenen bij Zondervan, Grand Rapids, Michigan,
USA, onder de titel *Midnight in Madrid*

ISBN 978 90 239 9334 6
NUR 332

© Engelstalige versie 2009 Noel Hynd
© Nederlandstalige versie 2010 Noel Hynd en uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

‘Dus de vogel is van niemand van u?’ vroeg Spade.

‘Van wie hij is?’ zei de dikke man joviaal. ‘Je zou kunnen zeggen dat hij van de koning van Spanje is... Een voorwerp van die waarde, dat op deze manier van hand tot hand is gegaan, is vanzelfsprekend het eigendom van degene die het in zijn bezit kan krijgen.’

Dashiell Hammett, De Maltezer valk

Iedereen is zoals de Hemel hem heeft gemaakt, en soms nog veel slechter.

Cervantes, Don Quichot

Een

SANKT GALLEN, ZWITSERLAND, 15 AUGUSTUS

Lee Yuan was altijd een geheimzinnig mens geweest en dat zou waarschijnlijk nooit veranderen. Hij zag dingen die anderen niet zagen en geloofde dingen waar andere mensen alleen maar om lachten. Desondanks accepteerden zijn vrienden en collega's hem zoals hij was. Zo was hij geworden door zijn achtergrond en zijn ervaringen.

Op dit moment bevond Lee Yuan zich aan de andere kant van de wereld en hij zat diep in de problemen. Dat waren geen goede omstandigheden voor iemand die onderzoek deed naar half vergane objecten in kelders van oude kloosters – voor niemand eigenlijk.

Bovendien had Lee Yuan het gevoel dat hij dood zou vriezen. Hij werkte zo snel hij kon. Het enige licht in de ruimte kwam van een olielamp, die ook wat warmte gaf. Toch waren zijn vingers bijna bevroren. Hij had een lange reis gemaakt en men had hem verteld dat hij het hier zou moeten vinden.

Gezeten op een bankje uit de zestiende eeuw zocht hij tussen de verschillende objecten die lang geleden waren gemaakt en nu bij elkaar in een oude houten kist zaten. De kist was zo groot als een lijkstaf voor een kind. Waarschijnlijk was hij ook met dat doel gemaakt door mensen die nu al eeuwen dood waren.

Sinds de vijftiende eeuw hadden hier monniken gewoond. Wie wist welke schatten en andere overblijfselen van lang vervlogen tijden nog binnen deze donkere muren te vinden waren?

Er was slechts één schat die Yuan zocht.

Er was slechts één schat waarnaar iemand hier op zoek kon zijn.

Hij had geen gevoel meer in zijn blote vingertoppen. De rest van zijn handen en zijn verdere lichaam waren bedekt met wol en leer. Zelfs zijn hoofd was stevig ingepakt tegen de kou en daardoor kon hij niets horen. Zijn vingertoppen moesten echter onbedekt zijn voor dit werk.

In het begin hadden ze vreselijk pijn gedaan, maar nu voelde hij niets meer. Hij had de pijn lang genegeerd, maar nu begonnen zijn vingers echt te bevriezen. Waarschijnlijk kon hij niet langer dan twee minuten doorwerken zonder zijn vingers in gevaar te brengen. Als ze echt bevroren waren, zou het gevoel nooit meer terugkomen. Yuan had sherpa's zien terugkomen uit Mongolië en Tibet met verminkte handen waarvan de vingers vanaf het eerste kootje ontbraken.

Een ivoren doosje, een handgemaakte Italiaanse crucifix, misschien 250 jaar oud. Yuan rekende uit dat het uit het tijdperk van Clemens of Innocentius kwam.

Clemens de Vijfde.

Innocentius de Zevende.

Romeinse pausen van de Heilige Stoel. De bisschoppen van Rome.

Franse tegenpausen. De genotzuchtige schijnheiligen.

Gregorius de Achtste.

Ignatius de Rechtvaardige.

Yuan huiverde plotseling zo hevig dat zijn rug er pijn van deed.

Yuan de Bevrorene.

Hoeveel kouder kon het nog worden? Met trillende handen werkte hij snel verder.

Botten. De botten van een man of vrouw. Het vlees was allang vergaan. Het leek op een onderarm. Een klein, gouden kruis, waarschijnlijk Duits, gezien de inscriptie die nog niet helemaal verwaagd was.

Yuan was vijf weken geleden uit Hongkong vertrokken voor deze zoektocht. Waarom had hij ja gezegd? Misschien was het object allang door iemand anders weggehaald. Hij was nu 47 jaar oud en waarschijnlijk niet de geschiktste persoon die zijn werkgevers hadden kunnen kiezen voor deze taak. Goed, hij had de westerse cultuur bestudeerd, sprak vloeiend Chinees, Engels en Frans, wist veel over de Rooms-Katholieke Kerk en was een expert

op het gebied van haar bijzondere gebruiken. Toch moesten ze de volgende keer maar een jongere man kiezen.

Hij zocht verder door de inhoud van de kist.

Een aardewerken pot, een kleine afbeelding van de Heilige Maagd, houtsplinters van een ander object. Het echte kruis? Waarom niet? De westerlingen hadden zoveel stukjes hout waarvan ze beweerden dat ze van het echte kruis waren, dat ze er een landhuis van zouden kunnen bouwen. Wat zat er nog meer in de kist? Een klein potje, waarschijnlijk om wierook in te branden, wat stukjes metaal en kleine gebroken kruisjes. Yuans hoop was er inmiddels niet veel beter aan toe. Zou er dan nooit een einde komen aan deze reis?

Plotseling hoorde hij een stem, als in een openbaring: 'Wees voorzichtig met wat je wenst.'

Hij wenste dat hij terug was in Azië. Hij dacht aan zijn vrouw. Zou ze hem trouw zijn? Als hij niet terugkwam, hoe lang zou het dan duren voor ze een andere man vond? Yuan dacht aan de jongere mannen met wie hij samen had getraind en gewerkt. Zouden ze lachen om deze laatste opdracht of zouden ze hem komen halen?

Hij keek naar de laatste spullen in de kist.

Een paar muntjes, overblijfselen van sieraden en andere nietszeggende dingen. Niets. Er was niets wat zijn lange reis en zijn lange zoektocht de moeite waard maakte. Er was al zeker niets mystieks. Nu realiseerde hij zich dat hij bedrogen was! Hij had moeten eisen dat zijn beloning naar Zürich, Genève of een andere normale plaats zou worden gebracht, maar niet in dit klooster waarvan die vuile dieven beweerden dat het daar verborgen lag.

Wat nu?

Zijn vingers konden het niet meer aan. De gevoelloosheid verspreidde zich en dat was een slecht teken. Hij hield zijn vingers vlak bij de vlam van de olielamp. Hij rook dat het vlees ontdooide en voelde toen een plotselinge pijn. Het gevoel was terug.

Hij trok zijn dikke handschoenen weer aan. Nu had hij geen tijd meer om iets te doen behalve weg zien te komen. Hij draaide zich om en liep door de kleine kamer onder aan de stenen wenteltrap waarover hij deze kleine ruimte had bereikt, deze ijskoude hel. Yuan hield de lamp omhoog en keek in een onverwachte duisternis. Moeizaam liep hij vijf treden omhoog en toen zag hij wat er

was gebeurd. De oude houten deur – de enige uitgang – was dichtgegaan. En niet vanzelf.

Waar waren zijn wachtposten gebleven?

Hij zette een schouder tegen de deur en duwde tegen de oude houten balken, maar iemand had de deur van de andere kant afgesloten. Misschien had die norse oude monnik met het litteken op de rug van zijn hand dat gedaan. Hij had hem tenslotte hier naartoe gebracht.

Yuan beukte tegen de deur, trapte ertegen en riep om hulp. Daarna begon hij te schelden, maar hij realiseerde zich al snel dat hij een gevangene was en dat waarschijnlijk niemand hem kon horen. Hij goot de olie uit de lamp tegen de onderkant van de deur en probeerde die aan te steken.

Er kwam veel rook, maar weinig vuur.

Yuan hoestte en bedacht toen dat hij precies had gedaan waarop zijn vijanden hoopten – hij zou stikken door de rook.

De olie was op en de vlam van de lamp ging uit.

Plotseling was het aardedonker. Yuan was slim genoeg om te weten dat hij nooit meer licht zou zien. Hij ging zitten en wachtte tot de kou hem zou bevangen.

Het einde kwam verrassend snel.